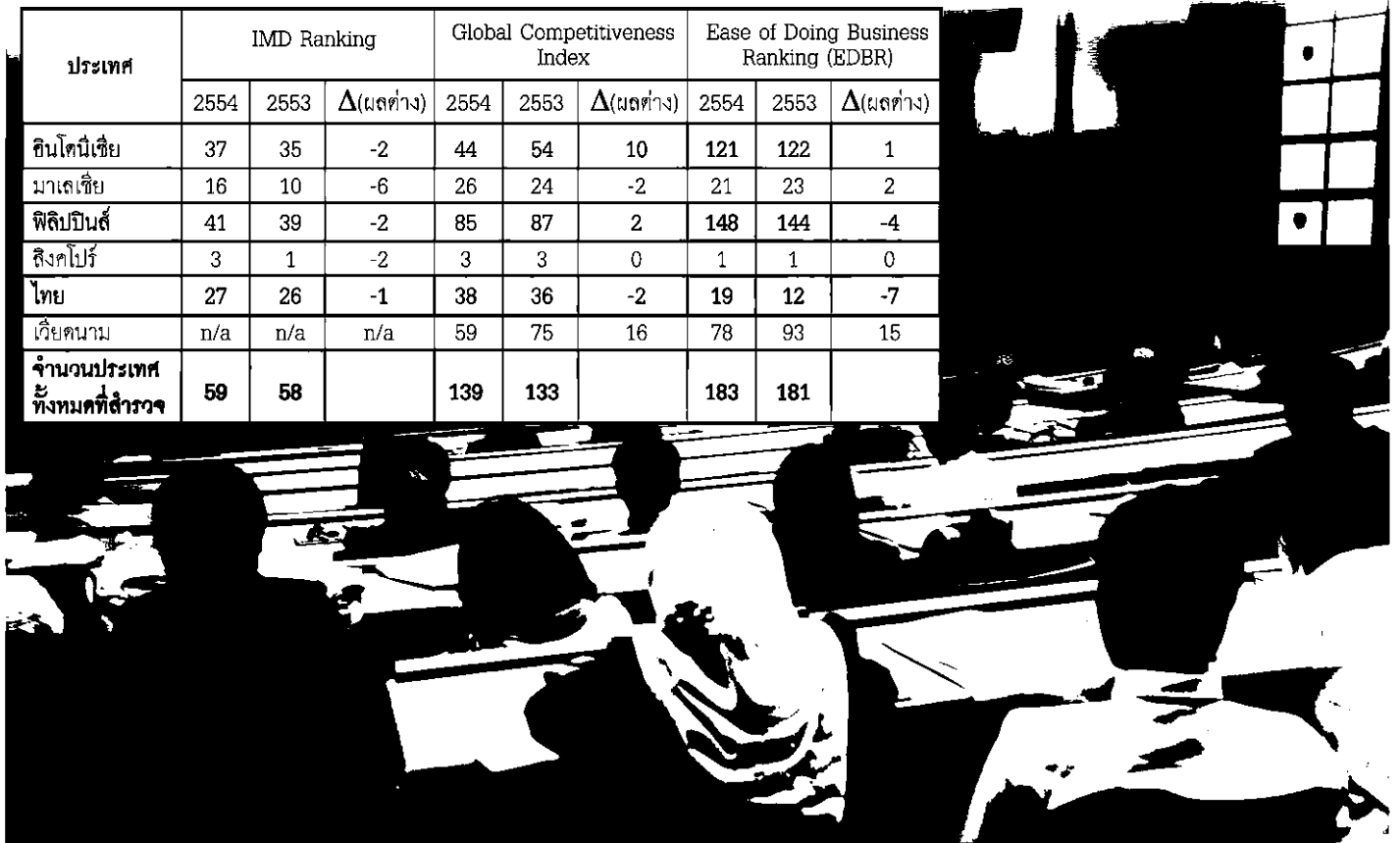

ความสามารถในการแข่งขัน นโยบายสาธารณะ และ มหาวิทยาลัยของไทย

ประเทศ	IMD Ranking			Global Competitiveness Index			Ease of Doing Business Ranking (EDBR)		
	2554	2553	Δ(ผลต่าง)	2554	2553	Δ(ผลต่าง)	2554	2553	Δ(ผลต่าง)
จีนไต้หวัน	37	35	-2	44	54	10	121	122	1
มาเลเซีย	16	10	-6	26	24	-2	21	23	2
ฟิลิปปินส์	41	39	-2	85	87	2	148	144	-4
สิงคโปร์	3	1	-2	3	3	0	1	1	0
ไทย	27	26	-1	38	36	-2	19	12	-7
เวียดนาม	n/a	n/a	n/a	59	75	16	78	93	15
จำนวนประเทศทั้งหมดที่สำรวจ	59	58		139	133		183	181	

ตารางที่ 1 ความสามารถในการแข่งขันของประเทศอาเซียนสรุปอันดับขีดความสามารถในการแข่งขันของประเทศอาเซียน

ขาวที่ไม่น่าแปลกใจที่เราได้รับจากองค์กรจัดลำดับความสามารถในการแข่งขันเมื่อเร็วๆ นี้ ได้แก่ World Economic Forum และ IMD ที่ชี้ให้เห็นว่าประเทศไทยมีความสามารถในการแข่งขันลดลง!

แต่ที่น่าสนใจยิ่งกว่าเห็นจะเป็นข้อมูลที่ว่าภายใน 1 ปี เวียดนาม (ซึ่งการพัฒนาทางเศรษฐกิจถือว่าเป็นคนละดิวิชั่นกับของไทย) ได้แซงจากลำดับที่ 75 ขึ้นมาเป็น 59

ขณะที่ไทยเรดตกลงจากอันดับที่ 36 เป็น 38

ที่น่ากังวลใจมากที่สุดก็คือว่าในการจัดลำดับความสามารถในการแข่งขันในประเทศของ 3 องค์กร มีฉันทามติหรือความเห็นตรงกันว่า ไทยเรดถอยลง (ตารางที่ 1)

คือในการจัดลำดับด้วย Global Competitive Index เราลดลง 2 อันดับของ IMD เราลดลง 1 อันดับ และ EDBR เราลดลงถึง 7 ลำดับ

ในบรรดา 3 องค์กรจัดลำดับ World Economic Forum (WEC ผู้ทำ Global Competitive Index) ซึ่งได้จัดลำดับมานานกว่า 30 ปีแล้ว และมีประเทศสมาชิกอยู่ถึง 139 ประเทศ ดูจะน่าสนใจกว่าเพื่อนคือ เขาแบ่งประเทศตามระดับการพัฒนาเป็น 3 ระดับ คือ ระดับที่ 1 เป็นระดับการพัฒนาที่อาศัยปัจจัยพื้นฐานเป็นหลัก (Factor Driven Economy) ซึ่งปัจจัยที่กำหนดความสำเร็จของกลุ่มนี้ได้แก่ นโยบาย

สาธารณะและกฎหมายที่ดี การมีระบบ สาธารณูปโภค การศึกษา และการบริการ สุขภาพขั้นพื้นฐาน และการจัดการ เศรษฐกิจมหภาค รายได้ต่อหัวของ ประเทศในกลุ่มนี้น้อยกว่า 2,000 เหรียญ สหรัฐต่อปี ประเทศในกลุ่มนี้ได้แก่ ฟิลิปปินส์และเวียดนาม

ระดับที่ 2 เป็นระดับที่ขับเคลื่อนด้วย ประสิทธิภาพ (Efficiency Driven Economy) ประเทศจีน มาเลเซีย และ ไทยจัดอยู่ในระดับนี้ ความสำเร็จของการ พัฒนาในกลุ่มที่ 2 จะขึ้นกับนโยบาย กฎหมาย ขนาดและประสิทธิภาพของ

ตลาด สมรรถนะด้านเทคโนโลยี และการ พัฒนาของตลาดทุน

กลุ่มที่ 3 ก็จะเป็นระดับการพัฒนาที่พึ่ง พึ่งนวัตกรรม (Innovation Driven Economy) ประเทศพัฒนาแล้วก็จะอยู่ใน กลุ่มนี้ ซึ่งเราอาจจะเรียกว่าเศรษฐกิจ สร้างสรรค์ (Creative Economy) ปัจจัย ของความสำเร็จก็ขึ้นอยู่กับนโยบาย สาธารณะ กฎหมาย ศักยภาพของธุรกิจ และนวัตกรรม

ปัจจัยที่ว่ามานี้ก็คือ ปัจจัยที่นำมา สร้างตัวชี้วัดก่อนที่ WEC จะสรุปมา เป็นการลำดับ

จะเห็นได้ว่านโยบายสาธารณะเป็น ปัจจัยที่สำคัญในทุกๆระดับของการพัฒนา ประเทศจะล้มลุกคลุกคลาน จะโชติช่วง ชัชวาลหรือจะลื่นเนื้อประดาตัวก็ขึ้นอยู่กับ นโยบายสาธารณะ

WEC ให้นิยามความสามารถในการ แข่งขันว่า เป็นความสามารถที่ยกระดับ

ความอยู่ดีกินดีอย่างต่อเนื่อง และให้ความ สำคัญกับปัจจัยเชิงสถาบัน ระบบนโยบาย อย่างมาก

ในปัจจุบัน รัฐบาลไทยได้ให้เงินวิจัยแก่ สถาบันอุดมศึกษาของรัฐ โดยตั้งเป้าไว้ว่า ผลงานวิจัยจะนำไปสู่การยกระดับความ สามารถในการแข่งขัน สำหรับสาย วิทยาศาสตร์ งานวิจัยที่เพิ่มขีดความ สามารถในการแข่งขัน ได้แก่ นวัตกรรม และสิ่งประดิษฐ์ต่างๆ

แต่สำหรับสายสังคม

คำตอบก็อาจจะเป็นนวัตกรรมด้าน นโยบายที่มาจากงานวิจัย

รัฐบาลปัจจุบันมีนวัตกรรมด้าน นโยบายมากมายตั้งแต่ แท็บเล็ต ละคร ีรดิ้นแรก บ้านหลังแรก รับจำนำข้าว กองทุนความมั่งคั่ง ฯลฯ

ทั้งหมดนี้จะนำพาประเทศไปถึงฝั่ง อย่างยั่งยืนได้หรือไม่ ต้องให้มหา วิทยาลัยซึ่งเป็นมันสมองของประเทศ ช่วยวิจัยศึกษาหาข้อมูล ตรวจสอบ และ เผยแพร่ให้ประชาชนรู้เท่าทันนโยบาย

ทากจะให้มหาวิทยาลัยทำงานวิจัยได้ สำเนียงงานคณะกรรมการการ อุดมศึกษา (สกอ.) ก็จะต้องมีนโยบายที่ดี ที่ กำกับไม่ให้มหาวิทยาลัยมีมปริญญญาและ เปิดการสอนพิเศษมากเกินไป หากจะ ให้มหาวิทยาลัยวิจัยทั้ง 9 แห่งของไทย ได้แก่ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย มหาวิทยาลัยขอนแก่น มหาวิทยาลัยมหิดล มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ มหาวิทยาลัย เชียงใหม่ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ มหา วิทยาลัยสงขลานครินทร์ มหาวิทยาลัย

เทคโนโลยีพระจอมเกล้าธนบุรี และมหา วิทยาลัยเทคโนโลยีสุรนารี เป็นผู้นำด้าน วิจัยทางนโยบาย

ตัวชี้วัดอาจจะไม่ใช่แค่การตีพิมพ์ใน วารสารต่างประเทศเท่านั้น แต่ควรจะเป็น การทำวิจัยในหัวข้อนโยบายสาธารณะ

แต่เป้าหมายความสามารถในการ แข่ง ขันหรือการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจเป็น เพียงเป้าหมายหนึ่งของการพัฒนา ประเทศเท่านั้น เป้าหมายสำคัญอีกเป้า หมายหนึ่งคือ การลดความเหลื่อมล้ำของ สังคม หากเราสนใจที่จะลดความเหลื่อม ล้ำ การวิจัยที่มหาวิทยาลัยจะต้องเป็น งานบริการวิชาการให้แก่ชุมชนและท้อง ถิ่น ซึ่งจะเป็นงานที่มหาวิทยาลัยในท้องถิ่น และชุมชนมีความได้เปรียบ

รัฐบาลก็ควรสนับสนุนให้มหาวิทยาลัย อื่นๆ นอกจากมหาวิทยาลัยทั้ง 9 แห่ง มี โอกาสทำงานวิจัยเพื่อชุมชน และหาตัวชี้ วัดที่ถูกต้องด้วยเช่นกัน

แต่ประสบการณ์ของมหาวิทยาลัยทั่วไป กลับเป็นว่ามหาวิทยาลัยสนใจแต่ได้ทุนวิจัย ก็ล้านบาท ตีพิมพ์วารสารต่างประเทศได้ก็ ครั้งต่อปี มากกว่าจะสนใจว่ามหาวิทยาลัย ได้ทุนวิจัยไปทำอะไร เพื่อใคร และสร้าง ประโยชน์ให้แก่ประเทศชาติอย่างไร

คิดให้ประเทศพันทุกข์ ต้องคิดวิจัย นโยบายสาธารณะ หากคิดวันนี้ไม่ทัน คิดพรุ่งนี้ก็ยังไม่สายเกินไป!

มิ่งสรรพ ชาวสอาด

สถาบันศึกษานโยบายสาธารณะ
มหาวิทยาลัยเชียงใหม่